

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 grudnia 1945 r.

Nr. 32

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO

DEKRETY:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW:

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH:

273.

Dekret

z dnia 26 października 1945 r.

o ustanowieniu „Medalu Zwycięstwa i Wolności 1945 r".

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W celu upamiętnienia zwycięstwa Narodu Polskiego i Jego Sprzymierzeńców nad barbarzyństwem hitlerowskim i triumfu idei wolności demokratycznej oraz dla odznaczenia osób, które swoim działaniem lub cierpieniem w kraju lub zagranicą w czasie do 9 maja 1945 r. przyczyniły się do tego zwycięstwa i triumfu, ustanawia się „Medal Zwycięstwa i Wolności 1945 r.".

Art. 2. Zasadniczą odznaką „Medalu Zwycięstwa i Wolności 1945 r." jest medal bronzowy o średnicy 33 mm. Na czołowej stronie medalu w środku jest wytłoczony wizerunek Orła, w około niego wieniec z liści dębowych. U góry w pierścieniu wieńca wytłoczony jest napis: K. R. N. Na odwrotnej stronie umieszczony jest poziomo napis: R. P. Zwycięstwo i Wolność 9. 5. 45.

„Medal Zwycięstwa i Wolności 1945 r." nosi się na wstążce szerokości 35 mm, posiadającej w linii pionowej barwę po połowie czerwoną i białą.

Art. 3. „Medal Zwycięstwa i Wolności 1945 r." w imieniu Prezydium Krajowej Rady Narodowej nadaje Prezes Rady Ministrów.

Nadanie medalu osobom, zatrudnionym w urzędach, instytucjach i zakładach, podległych poszczególnym Ministrom, lub osobom w inny sposób Ministrom podporządkowanym, następuje na wniosek właściwego Ministra.

Zatwierdzenie prawa do odznaczenia przeprowadzą specjalne komisje przy Prezydium Rady Ministrów i przy Ministerstwach, utworzone zarządzeniami poszczególnych Ministrów. Skład komisji przy Prezydium Rady Ministrów winien być uzgodniony z Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

Art. 4. „Medal Zwycięstwa i Wolności 1945 r." nadaje się jednorazowo.

Art. 5. Medal Zwycięstwa i Wolności 1945 r." zajmuje w kolejności odznaczeń polskich miejsce po „Medalu za Odrę, Nissę, Bałtyk".

Art. 6. Wszystkie wydatki związane z nadawaniem „Medalu Zwycięstwa i Wolności 1945 r." ponosi Skarb Państwa.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim Ministrom, każdemu w zakresie jego działania.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Z. Modzelewski

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Feliks Mantel

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Bieniek

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Poczt i Telegrafów:
Tadeusz Kapeliński

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski

w/z Minister Zdrowia:
Jerzy Morzycki

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski

Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski

Minister Lasów:
Stanisław Tkaczow

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 listopada 1945 r. Nr 50, poz. 286)

274.

Dekret

z dnia 13 listopada 1945 r.

o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Prawo do zasiłków i pomocy na podstawie niniejszego dekretu służy wdowom i sierotom pozostałym po osobach, które poniosły śmierć z rąk wrogów demokratycznego ustroju Państwa Polskiego w związku z ich wystąpieniami terorystycznymi, skierowanymi przeciwko poszczególnym grupom obywateli.

Art. 2. Za osoby, uprawnione do zasiłków i pomocy (art. 1), uważa się:

a) wdowę, bez względu na to, czy związek małżeński zawarty był w formie prawem przepisanej;

b) dzieci ślubne, uprawnione, przysposobione oraz nieślubne i pasierbów do 18 roku życia, a jeżeli kształcą się w szkołach średnich, wyższych lub zawodowych — do 25 roku życia.

Art. 3. Wyłączone są od korzystania z uprawnień, objętych niniejszym dekretem, osoby skazane prawomocnie po dniu 22 lipca 1944 r. na karę dodatkową utraty praw publicznych lub obywatelskich praw honorowych.

Art. 4. Osobom, wymienionym w art. 2 lit. a), służy prawo do zasiłków w wysokości 60 % uposażenia urzędnika państwowego X grupy uposażenia.

Osobom, wymienionym w art. 2 lit. b), służy prawo do zasiłków w wysokości 40 % uposażenia urzędnika państwowego X grupy uposażenia.

Łączna kwota zasiłków, przypadających osobom pozostałym po poszczególnej ofierze wrogów ustroju demokratycznego Państwa Polskiego (art. 1), nie może przekraczać 150 % uposażenia urzędnika państwowego X grupy uposażenia.

Art. 5. Jeżeli osoba, uprawniona do zasiłków (art. 1), ma lub uzyska środki zapewniające jej egzystencję, prawo do zasiłków ulega zawieszeniu na czas posiadania tych środków. Kwoty nienależnie pobrane tytułem zasiłków, podlegają zwrotowi bez względu na to, czy miało miejsce świadome wprowadzenie władzy w błąd.

Art. 6. Zasiłki pobierane na zasadzie niniejszego dekretu są wolne od podatków i nie podlegają zajęciu w drodze egzekucji, z wyjątkiem ustawowych roszczeń alimentacyjnych na rzecz wstępnych i zstępnych.

Art. 7. Wdowy i sieroty po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Państwa Polskiego (art. 1) korzystają z następujących pomocy:

a) otrzymują zaopatrzenie żywnościowe według norm, przewidzianych dla członków rodzin urzędników państwowych,

b) przy równych kwalifikacjach służy im prawo pierwszeństwa w przyjmowaniu do pracy, w otrzymywaniu przydziałów mieszkaniowych, stypendiów, w przyjmowaniu do zakładów naukowych, burs i zakładów leczniczych po korzystających z pierwszeństwa osobach, pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego,

c) otrzymują bezpłatną pomoc lekarską na koszt Państwa w ubezpieczalniach społecznych oraz w państwowych i samorządowych zakładach leczniczych,

d) przy osiedlaniu na ziemiach zachodnich korzystają z wszelkich ulg i udogodnień, jakie służą rodzinom żołnierzy Wojska Polskiego.

Art. 8. Prawo do zaopatrywania i zasiłków w zakresie przewidzianym w niniejszym dekrecie ustalają komisje kwalifikacyjne, powołane na podstawie art. 8 i 10 ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 180) i w trybie tamże przewidzianym.

Art. 9. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Bezpieczeństwa Publicznego, Skarbu, Zdrowia, Oświaty, Przemysłu oraz Aprowizacji i Handlu.

Art. 10. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Feliks Mantel

w z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Zaruk Michalski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin

w/z Minister Oświaty:
Bronisław Biedowicz

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 listopada 1945 r. Nr 51, poz. 294).

275.

Dekret

z dnia 13 listopada 1945 r.

o zarządzie Ziem Odzyskanych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Na okres przejściowy, dopóki tego wymagać będą potrzeby nadzwyczajne, tworzy się Ministerstwo Ziem Odzyskanych.

Art. 2. Ministerstwo Ziem Odzyskanych obejmuje swoją działalnością ziemie odzyskane na zachód i północ od granic Państwa z roku 1939.

Do zakresu działania Ministerstwa Ziem Odzyskanych należy:

a) opracowywanie wytycznych polityki Państwa na ziemiach odzyskanych oraz planu ich zagospodarowania i czuwanie nad jego wykonaniem,
b) przeprowadzenie planowej akcji osiedleńczej,
c) zaopatrywanie ludności w przedmioty, służące do zaspokojenia jej potrzeb gospodarczych,
d) zarząd mieniem poniemieckim,
e) administracja ziem odzyskanych, przyczym do właściwości Ministra Ziem Odzyskanych należą wszystkie sprawy, które poza tym obszarem należą do właściwości Ministra Administracji Publicznej,
f) koordynowanie lub inicjowanie działalności innych Ministrów i podległych im organów na ziemiach odzyskanych, z wyjątkiem spraw należących do zakresu działania Ministerstwa Spraw Zagranicznych i Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

Art. 3. Do Ministerstwa Ziem Odzyskanych włącza się Państwowy Urząd Repatriacyjny.

Uprawnienia Ministra Administracji Publicznej, zawarte w dekrecie o utworzeniu Państwowego Urzędu Repatriacyjnego (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 24, poz. 145), przechodzą na Ministra Ziem Odzyskanych.

Art. 4. Na ziemie odzyskane rozciąga się ustawodawstwo, obowiązujące na obszarze Sądu Okręgowego w Poznaniu, a w zakresie prawa pracy — ustawodawstwo obowiązujące na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń wydawać przepisy przejściowe i uzgadniające, związane z rozciągnięciem przepisów prawnych na ziemie odzyskane.

Art. 5. Rada Ministrów na wniosek Ministrów: Ziem Odzyskanych i Administracji Publicznej dokona w drodze rozporządzeń tymczasowego podziału obszaru ziem odzyskanych na województwa i powiaty, ustalając zarazem siedzibę władz wojewódzkich i powiatowych, przy czym może włączyć poszczególne powiaty do już istniejących województw.

Rozporządzenia właściwych Ministrów w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych ustalą tymczasowy podział sądowy oraz administracyjny w zakresie urzędów niezespolonych, a także siedziby sądów, władz i urzędów.

Art. 6. Na ziemiach odzyskanych mianuje i odwołuje wojewodów Rada Ministrów na wniosek Ministra Ziem Odzyskanych.

Mianowanie wojewodów, których władza obejmuje tylko częściowo obszar ziem odzyskanych, następuje na wniosek Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

Starostów na ziemiach odzyskanych mianuje i odwołuje Minister Ziem Odzyskanych na podstawie wniosku wojewody.

Art. 7. Na ziemiach odzyskanych sprawują wojewodowie i starostowie — każdy w swoim okręgu administracyjnym — zwierzchnie kierownictwo nad wszystkimi działami zarządu państwowego (art. 2) i mają prawo wydawania w tym zakresie służbowych zarządzeń wszystkim władzom, urzędom i organom urzędowym

w granicach zakresu działania Ministerstwa Ziem Odzyskanych określonego w art. 2.

Art. 8. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych ustali sieć garnizonów Wojska Polskiego na odzyskanych ziemiach i ich liczebność.

Art. 9. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim Ministrom.

Art. 10. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Zaruk-Michalski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

w/z Minister Obrony Narodowej:
Marian Spychalski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

w/z Minister Oświaty:
Bronisław Biedowicz

Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Bieniek

Minister Lasów:
Stanisław Tkaczow

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Feliks Mantel

Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin

Minister Poczt i Telegrafów:
Tadeusz Kapeliński

Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 listopada 1945 r. Nr 51, poz. 295).

276.

Dekret

z dnia 10 listopada 1945 r.

o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego: Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą: Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych, zwane w dalszych artykułach w skróceniu przedsiębiorstwem.

Art. 2. Siedzibą przedsiębiorstwa jest Łódź. Przeniesienie siedziby przedsiębiorstwa może nastąpić na podstawie zarządzenia Ministra Skarbu.

Art. 3. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest produkcja banknotów, innych papierów wartościowych i druków o szczególnym znaczeniu oraz eksploatacja w tym celu zakładów przemysłu pomocniczego.

Art. 4. Przedsiębiorstwo stanowi odrębną jednostkę gospodarczą i jest osobą prawną. Gospodarka przedsiębiorstwa prowadzona być winna według zasad handlowych na podstawie rocznych planów finansowo-gospodarczych.

Plany finansowo - gospodarcze przedsiębiorstwa zatwierdza Minister Skarbu.

Art. 5. Kapitał zakładowy przedsiębiorstwa stanowi suma 1.000.000 zł, wpłacona przez Skarb Państwa, jako wkład niepodlegający wycofaniu.

Art. 6. Zwierzchni nadzór nad przedsiębiorstwem sprawuje Minister Skarbu.

Art. 7. Władze przedsiębiorstwa stanowią: Rada Nadzorcza, Dyrekcja i Komisja Rewizyjna.

Rada Nadzorcza składa się z 5 osób, z których 3 mianuje Minister Skarbu bezpośrednio, 2 zaś pozostałe na wniosek prezesa Narodowego Banku Polskiego. Ministrowi Skarbu przysługuje prawo odwołania członka Rady Nadzorczej w każdym czasie.

Dyrekcja składa się z naczelnego dyrektora, którego mianuje i zwalnia Minister Skarbu na wniosek Rady Nadzorczej, oraz z dyrektorów w ilości, uznanej za potrzebną przez Radę Nadzorczą, których mianuje i zwalnia Rada Nadzorcza na wniosek naczelnego dyrektora.

Komisja rewizyjna składa się z 3 osób, mianowanych przez Ministra Skarbu.

Art. 8. Statut przedsiębiorstwa zostanie nadany przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i będzie ogłoszony w Monitorze Polskim.

Art. 9. W postępowaniu sądowym i sądowo-administracyjnym naczelny dyrektor może w poszczególnych przypadkach powierzyć zastępstwo praw i interesów przedsiębiorstwa Prokuratorii Generalnej na zasadzie ogólnie obowiązujących przepisów o działalności Prokuratorii.

Art. 10. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 11. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: *Bolesław Bierut*
Prezes Rady Ministrów: *Edward Osóbka - Morawski*
Minister Skarbu: *Konstanty Dąbrowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 grudnia 1945 r. Nr 52, poz. 297).

277.

Dekret

z dnia 30 października 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczpospolitej z dnia 30 kwietnia 1927 r. o należnościach za sporządzenie protestu.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 kwietnia 1927 r. o należnościach za sporządzenie protestu (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 381) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Wysokość opłat za sporządzenie protestu przez notariusza ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości oraz Poczt i Telegrafów".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Skarbu oraz Poczt i Telegrafów.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: *Bolesław Bierut*
Prezes Rady Ministrów: *Edward Osóbka - Morawski*
Minister Sprawiedliwości: *Henryk Świątkowski*
Minister Skarbu: *Konstanty Dąbrowski*
Minister Poczt i Telegrafów: *Tadeusz Kapeliński*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 grudnia 1945 r. Nr 55, poz. 306).

278.

Dekret

z dnia 30 października 1945 r.

o zmianie ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 96 i Nr 34, poz. 203) wprowadza się zmiany następujące:

Po art. 25 zamieszcza się poniższe artykuły w brzmieniu:

„Art. 25¹. (1) Ponadto zarówno na cele reformy rolnej jak i osadnictwa może być przejęty, poza podpadającymi pod działanie dekretów wskazanych w artykule poprzedzającym, wszelki pozostały, a wymieniony w art. 16 majątek, zwolniony orzeczeniem sądu spod zajęcia, dozoru i zarządu, jeżeli majątek ten został w terminie do dnia 1 sierpnia 1945 r. faktycznie rozparcelowany lub przydzielony na cele osadnictwa.

(2) Jeżeli przed dniem 1 sierpnia 1945 r.

określony w ustępie (1) majątek został wydzierżawiony lub oddany w najem, wydanie tego majątku osobie zrehabilitowanej w myśl art. 16 może nastąpić dopiero po upływie terminu dzierżawy lub najmu. Prawo do otrzymania czynszu z tytułu dzierżawy lub najmu przysługuje osobie zrehabilitowanej dopiero od daty uprawomocnienia się postanowienia, uwzględniającego wniosek o rehabilitację.

Art. 25¹. Przejęcie w myśl art. 25² nieruchomości ziemskich nastąpi na podstawie zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, nieruchomości miejskich — na podstawie zarządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, przedsiębiorstw przemysłowych — na podstawie zarządzenia Ministra Przemysłu, przedsiębiorstw handlowych — na podstawie zarządzenia Ministra Aprowizacji i Handlu, a ruchomości — na podstawie zarządzenia Ministra Skarbu.

Art. 25³. Przejęte w myśl artykułów poprzedzających majątek przechodzi na własność Skarbu Państwa, przy czym nieruchomości ziemskie przekazane będą przez Skarb Państwa Państwowemu Funduszowi Ziemi w myśl przepisów dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej w brzmieniu obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 13).

Art. 25⁴. (1) Właścicielom, których nieruchomości ziemskie czy miejskie zostały przejęte w myśl art. 25³, przysługuje prawo otrzymania tytułem ekwiwalentu nieruchomości ziemskiej czy miejskiej o równej wartości i jakości.

(2) Oszacowanie majątków, wymienionych w art. (1), nastąpi na podstawie instrukcji, którą wyda Minister Rolnictwa i Reform Rolnych co do nieruchomości ziemskich i Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej — co do nieruchomości miejskich.

(3) Obciążenia nieruchomości, przejętych w myśl art. 25¹, ujawnione w księgach hipotecznych (gruntowych), zostają przeniesione z prawem pierwszeństwa hipotecznego na nieruchomości, które będą przyznane tytułem ekwiwalentu.

Art. 25⁵. (1) Właścicielom, których przedsiębiorstwa przemysłowe lub handlowe albo ruchomości zostały przejęte w myśl art. 25¹, przysługuje prawo otrzymania tytułem odszkodowania równowartości pieniężnej przejętego majątku.

(2) Zasady i tryb oszacowania wymienionych w ust. (1) rodzajów majątku określi instrukcja, którą wydadzą Ministrowie: Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Skarbu, Przemysłu oraz Aprowizacji i Handlu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomułka
w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Bieniek
Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski
Minister Przemysłu:
Hilary Minc
Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 grudnia 1945 r. Nr 55, poz. 307).

279.

Dekret

z dnia 13 listopada 1945 r.

o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego „Film Polski".

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Film Polski", zwane w dalszych artykułach w skróceniu przedsiębiorstwem.

Art. 2. Siedziba władz naczelnych przedsiębiorstwa jest miasto stołeczne Warszawa.

Art. 3. (1) Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest:

1. zakładanie i prowadzenie wytwórni taśmy filmowej i papierów fotograficznych,

2. zakładanie i prowadzenie wytwórni filmów,

3. sprzedaż i wynajem filmów polskich w kraju i za granicą oraz kupno i wynajem filmów zagranicznych dla kraju,

4. zakładanie i prowadzenie wytwórni sprzętu kinotechnicznego,

5. zakładanie i prowadzenie teatrów świetlnych oraz publiczne wyświetlanie filmów.

(2) Ponadto do zadań przedsiębiorstwa należy:

1. stosowanie filmu jako środka informacji, wychowania społecznego oraz upowszechnienia oświaty i kultury,

2. szerzenie kultury filmowej w społeczeństwie,

3. współpraca z ośrodkami kinematografii za granicą oraz

4. kształcenie fachowców filmowych.

Art. 4. (1) Działalność określoną w art. 3 ust. (1) pkt. 1 i 3 przedsiębiorstwo wykonuje na prawach wyłączności.

(2) Poza przedsiębiorstwem „Film Polski" mogą zakładać i prowadzić teatry świetlne oraz publicznie wyświetlać filmy związki samorządu terytorialnego, organizacje polityczne, związki zawodowe, instytucje społeczne i kulturalno-oświatowe.

(3) Koncesji (ust. 2) udziela Minister Informacji i Propagandy.

Art. 5. Przedsiębiorstwo jest osobą prawną, prowadzoną według zasad handlowych z uwzględnieniem potrzeb Państwa i interesu społecznego na podstawie rocznych budżetów i planów finansowo-gospodarczych, które podlegają zatwierdzeniu Ministra Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 6. Przedsiębiorstwo użytkuje i zarządza majątkiem nieruchomym oddanym mu protokolarnie przez Skarb Państwa. Przedsiębiorstwo może nabywać majątek nieruchomy na własność Skarbu Państwa, zatrzymując go w swym użytkowaniu. Majątek ruchomy przedsiębiorstwa wyodrębnia się protokolarnie z ogólnego majątku Skarbu Państwa i przekazuje przedsiębiorstwu na własność. Przedsiębiorstwo może we własnym imieniu nabywać i zbywać majątek ruchomy, tudzież zaciągać zobowiązania.

Art. 7. Przedsiębiorstwo ma prawo dokonywania krótko- i długoterminowych operacyj kredytowych, przy czym te ostatnie wymagają zgody Ministra Skarbu. Długoterminowe operacje, które mają obciążać majątek nieruchomy, mogą być dokonywane na podstawie upoważnień ustawowych.

Art. 8. Za zobowiązania zaciągnięte przez przedsiębiorstwo, niezależnie od odpowiedzialności przedsiębiorstwa jego majątkiem, jest odpowiedzialny Skarb Państwa do wysokości wartości całego majątku nieruchomego, użytkowanego i zarządzanego przez przedsiębiorstwo, o ile stanowi on własność Skarbu Państwa.

Art. 9. Bilans, rachunek strat i zysków oraz podział czystego zysku przedsiębiorstwa zatwierdza Minister Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Bilans oraz rachunek strat i zysków należy przedłożyć do zatwierdzenia w ciągu trzech miesięcy po ukończeniu roku operacyjnego. Rok operacyjny przedsiębiorstwa odpowiada rokowi budżetowemu Państwa.

Art. 10. Przedsiębiorstwo opłaca wszystkie podatki państwowe oraz samorządowe, które obowiązują przedsiębiorstwa prywatne.

Art. 11. Zwierzchni nadzór nad działalnością przedsiębiorstwa sprawuje Minister Informacji i Propagandy, działający w zakresie tranzakcji z zagranicą w porozumieniu z Ministrem Żeglugi i Handlu Zagranicznego. Prawo kontroli w zakresie finansowym służy również Ministrowi Skarbu.

Art. 12. Na czele przedsiębiorstwa stoi dyrektor naczelny, który sprawuje ogólne kierownictwo przedsiębiorstwem, reprezentuje je na zewnątrz i jest odpowiedzialny za jego prowadzenie. Dyrektora naczelnego i jego zastępców powołuje i zwalnia Minister Informacji i Propagandy. Dyrektor naczelny i jego zastępcy nie są urzędnikami państwowymi.

Art. 13. Dla wykonywania nadzoru nad działalnością przedsiębiorstwa powołuje się radę nadzorczą. Rada nadzorcza składa się z przewodniczącego i dziesięciu członków. Przewodniczącego powołuje i zwalnia Minister Informacji i Propagandy; członków, po jednym, mianują Ministrowie: Obrony Narodowej, Administracji Publicznej, Skarbu, Oświaty, Przemysłu, Kultury i Sztuki, Żeglugi i Handlu Zagranicznego, Odbudowy, Spraw Zagranicznych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 14. Dla sprawowania kontroli nad prawidłowością gospodarki finansowej przedsiębiorstwa powołuje się komisję rewizyjną, złożoną z przewodniczącego i dwóch członków, których powołuje i zwalnia Minister Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 15. Przewodniczący oraz członkowie rady nadzorczej i komisji rewizyjnej otrzymują za udział w posiedzeniach diety z funduszów przedsiębiorstwa w wysokości ustalonej przez Ministra Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 16. Dla nadawania ogólnego kierunku programowego działalności przedsiębiorstwa powołuje się Radę Filmową, złożoną z przedstawicieli nauki, literatury i sztuki, organizacji społecznych i politycznych oraz związków samorządowych.

Art. 17. Dla wykonywania zadań przedsiębiorstwa określonych w art. 3 ust. (2) tworzy się w ramach organizacyjnych przedsiębiorstwa Instytut Filmowy.

Art. 18. Organizację i zakres działania Rady Filmowej oraz Instytutu Filmowego, tryb powoływania ich członków, zakres działania i uprawnień rady nadzorczej i komisji rewizyjnej, tudzież zasady przyjmowania i zwalniania pracowników przedsiębiorstwa określi statut organizacyjny, zatwierdzony uchwałą Rady Ministrów na wniosek Ministra Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 19. W postępowaniu sądowym i sądowo-administracyjnym zastępuje przedsiębiorstwo Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach ogólnie obowiązujących przepisów o działalności Prokuratorii.

Art. 20. (1) Osoby fizyczne i prawne, które są właścicielami, sprawują zarząd lub posiadają na terenie Rzeczypospolitej Polskiej:

1. wytwórnie wymienione w art. 3 ust. (1) pkt. 1,
2. aparatury do wyświetlania filmów, z wyjątkiem aparatów amatorskich na wąską taśmę poniżej 35 mm szerokości,
3. surowce i półfabrykaty służące do wyrobu taśmy filmowej,
4. taśmy filmowe naświetlone i nienaświetlone,
5. budynki i sale o przeważającym charakterze teatrów świetlnych,

obowiązane są w ciągu dni trzydziestu od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu zgłosić przedsiębiorstwu cały wymieniony w niniejszym artykule majątek, składając jednocześnie jego szczegółowy opis.

(2) Obowiązek zgłoszenia dotyczy również osób fizycznych i prawnych, które po dniu wejścia w życie niniejszego dekretu staną się właścicielami, zarządcami lub posiadaczami majątku wymienionego w ust. (1) z tym, że trzydziestodniowy termin zgłoszenia biegnie od dnia nabycia własności, objęcia zarządu lub posiadania majątku.

(3) Obowiązek zgłoszenia nie dotyczy majątku już zarządzanego lub użytkowanego przez Państwo.

Art. 21. (1) Osoby wymienione w art. 20 z wyjątkiem tych, które uzyskają koncesję w trybie art. 4 ust. (2), obowiązane są na żądanie przedsiębiorstwa zgłoszony majątek sprzedać albo też wynająć lub wydzierżawić przedsiębiorstwu.

(2) Sprzedaży, wynajęciu lub wydzierżawieniu (ust. 1) ulegają te tylko budynki lub sale, które mają przeważający charakter teatrów świetlnych.

(3) W braku porozumienia co do charakteru budynku lub sali oraz co do warunków umowy wymienionej w ust. (1) spór rozstrzyga komisja rozjemcza.

(4) Orzeczenie komisji rozjemczej jest ostateczne i ma skutki prawne prawomocnego wyroku sądowego.

(5) Skład i tryb postępowania komisji rozjemczej oraz zasady, na jakich komisja rozjemcza będzie dokonywała szacunku i ustalała inne warunki umowy, określi Minister Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Administracji Publicznej, Przemysłu, Odbudowy oraz Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 22. Likwidacja przedsiębiorstwa następuje na podstawie uchwały Rady Ministrów, przy czym cały jego majątek przechodzi na własność Skarbu Państwa. Szczegółowe przepisy dotyczące likwidacji wyda Minister Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 23. Kto wbrew przepisowi art. 4 zakłada i prowadzi wytwórnie taśmy filmowej, zakłada i prowadzi teatry świetlne oraz publicznie wyświetla filmy, sprzedaje, nabywa lub wynajmuje filmy polskie w kraju i za granicą albo sprzedaje, nabywa lub wynajmuje filmy zagraniczne w kraju, podlega karze aresztu do roku i grzywny albo jednej z tych kar. Sąd orzeka nadto przepadek wymienionych przedmiotów.

Art. 24. Kto nie dopełni obowiązku wskazanego w art. 20 niniejszego dekretu podlega karze aresztu do sześciu miesięcy i grzywny albo jednej z tych kar. Sąd może orzec nadto przepadek majątku podlegającego zgłoszeniu.

Art. 25. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Informacji i Propagandy w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Art. 26. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc wszelkie przepisy w przedmiotach unormowanych niniejszym dekretem.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski

w/z Minister Obrony Narodowej:
Marian Spychalski

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Zaruk-Michalski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Oświaty:
Bronisław Biedowicz

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski
Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski
Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski
w z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Bieniek

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 grudnia 1945 r. Nr. 55, poz. 308).

280.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 2 listopada 1945 r.

o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze normuje uposażenie pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe":

1) mianowanych na stanowiska etatowe i zwanych pracownikami etatowymi;

2) odbywających służbę przygotowawczą na stanowiska etatowe i zwanych kandydatami.

§ 2. Ustanawia się 12 grup uposażenia zasadniczego pracowników etatowych i kandydatów, a w obrębie każdej grupy uposażenia z wyjątkiem pierwszej, 3 szczeble uposażenia według następującej tabeli:

Gupa uposażenia	Kwota uposażenia miesięcznego w złotych w szczeblu:		
	a	b	c
1.	2000	—	—
2	1700	1850	2000
3.	1500	1600	1700
4.	1300	1400	1500
5.	1150	1225	1300
6.	1000	1075	1150
7.	850	925	1000
8.	700	775	850
9.	600	650	700
10.	500	550	600
11.	400	450	500
12.	300	350	400

§ 3. (1) Pracownicy osiągają w obrębie grupy uposażenia wyższy szczebel co trzy lata, w ogólnych terminach posunięć do wyższego szczebla dnia 1 stycznia i 1 lipca każdego roku.

(2) Czas pozostawania w szczeblach ulega skróceniu o pół roku w razie dobrej oceny kwalifikacji służbowej lub o półtora roku przy bardzo dobrej ocenie kwalifikacji służbowej.

(3) Do czasu pozostawania w szczeblach nie zalicza się:

1) czasu, za który pracownik nie ma prawa do uposażenia, z wyjątkiem okresu bezpłatnego urlopu, udzielonego do wykonywania prac państwowych lub społecznych;

2) czasu, w którym pracownik posiadał niedostateczną ocenę kwalifikacji służbowej;

3) czasu trwania skutków kary dyscyplinarnej.

(4) Przy ustalaniu czasu pozostawania w szczeblach nie bierze się w rachubę czasu do trzech miesięcy, a czas powyżej trzech miesięcy liczy się za pół roku.

(5) Przy przyjęciu do służby w charakterze kandydata lub przy pierwszym mianowaniu na stanowisko etatowe bez odbywania służby przygotowawczej jako kandydat otrzymuje pracownik szczebel „a" w przyznanej mu grupie uposażenia.

(6) W razie przyznania wyższej grupy uposażenia otrzymuje pracownik w wyższej grupie szczebel bezpośrednio wyższy pod względem wysokości uposażenia od szczebla, posiadanego w grupie przed przyznaniem wyższego uposażenia, przy zastosowaniu przepisu ust. (4) o ustalaniu czasu pozostawania w szczeblach.

(7) W razie obniżenia grupy uposażenia pracownik zachowuje w niższej grupie szczebel oznaczony tą samą literą alfabetu, którą był oznaczony szczebel, posiadany przez niego w grupie uposażenia przed jej obniżeniem, przy czym czas pozostawania w szczeblu w grupie uposażenia przed jej obniżeniem zalicza się mu do czasu pozostawania w szczeblu w niższej grupie.

§ 4. (1) Kandydaci otrzymują uposażenie grupy bezpośrednio niższej od niższej grupy uposażenia, przywiązanej do stanowiska, na które odbywają służbę przygotowawczą.

(2) Przy mianowaniu na stanowisko etatowe otrzymują pracownicy uposażenie niższej grupy, przywiązanej do stanowiska, na które zostają mianowani; lub zachowują posiadaną grupę uposażenia, jeżeli grupa ta jest równa grupie lub wyższa od grupy, którą winni otrzymać przy mianowaniu, z wyjątkiem przypad-

ków obniżenia grupy uposażenia w wykonaniu orzeczenia dyscyplinarnego.

(3) Pracownicy mianowani na własną prośbę na niższe stanowisko zachowują posiadaną grupę uposażenia, jeżeli grupa ta nie przekracza wyższej grupy uposażenia, przywiązanej do niższego stanowiska, na które ich mianowano, lub jeżeli mianowano ich na niższe stanowisko wskutek stwierdzenia przez kolejową komisję lekarską trwałej fizycznej lub umysłowej niezdolności do pełnienia służby na dotychczas zajmowanym stanowisku. W innych przypadkach pracownicy mianowani na własną prośbę na niższe stanowisko otrzymują wyższą grupę uposażenia, przywiązaną do niższego stanowiska, na które ich mianowano.

§ 5. (1) Pracownicy, którym właściwa władza powierzyła pełnienie obowiązków na stanowisku, do którego jest przywiązana grupa uposażenia wyższa od grupy przez nich posiadanej, otrzymują dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy pomiędzy posiadaną a niższą grupą uposażenia, przywiązaną do stanowiska, na którym powierzono im pełnienie obowiązków, jeżeli nie zostanie przyznana im wyższa grupa uposażenia.

(2) Przy ustalaniu dodatku wyrównawczego uwzględnia się szczebel osiągnięty przez pracowników w posiadanej przez nich grupie uposażenia oraz bezpośrednio wyższy od tego szczebla co do wysokości uposażenia szczebel w grupie, do której przyznaje się dodatek wyrównawczy.

(3) W razie przyznania wyższej grupy uposażenia dodatek wyrównawczy odpada lub zostaje odpowiednio zmniejszony.

§ 6. Minister Komunikacji określa grupy uposażenia, przywiązane do stanowisk etatowych, przestrzegając zasady, że dla każdego stanowiska winny być ustanowione dwie grupy uposażenia, oraz ustala warunki przyznawania pracownikom etatowym wyższego uposażenia.

§ 7. (1) Pracownikom, pełniącym służbę w miejscowościach, w których koszty utrzymania przewyższają przeciętne koszty utrzymania, może być przyznany dodatek lokalny.

(2) Rada Ministrów określa miejscowości, w których przysługuje pracownikom dodatek lokalny, oraz ustala wysokość tego dodatku.

§ 8. (1) Ustanawia się dodatek rodzinny w wysokości 100 zł miesięcznie na każdego członka rodziny pracownika.

(2) Za członka rodziny uważa się pozostające na utrzymaniu pracownika małżonka i dzieci ślubne, nieślubne i przysposobione oraz pasierbów, w wieku do lat 14, a jeżeli uczęszczają do szkół — do czasu ich ukończenia oraz dzieci niezdolne zupełnie do pracy wskutek ułomności fizycznej bądź umysłowej bądź wskutek nieuleczalnej choroby, lecz tylko do lat 24.

(3) W wyjątkowych przypadkach może właściwa władza przyznać pracownikowi dodatek rodzinny na dzieci innych rodziców, pozostające na zupełnym utrzymaniu pracownika, które są sierotami po ofiarach wojny i nie posiadają prawa do zaopatrzenia z funduszów publicznych oraz nie mają żadnych środków utrzymania.

§ 9. (1) Pracownicy, mianowani na stanowiska kierownicze, otrzymują dodatek funkcyjny. Przepis ten stosuje się także do pracowników, pełniących co najmniej przez dwa miesiące obowiązki, przywiązane do stanowisk kierowniczych.

(2) Równocześnie można otrzymywać tylko jeden dodatek funkcyjny; w razie zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków funkcyjnych, służy uprawnionemu prawo wyboru.

(3) Dodatek funkcyjny nie należy się:

1) pracownikom, zawieszonym w pełnieniu służby;

2) pracownikom, niepełniącym z jakiegokolwiek powodu co najmniej przez dwa miesiące czynności, przywiązanych do stanowiska kierowniczego.

(4) Stanowiska kierownicze i wysokość dodatku funkcyjnego w granicach od 100 do 1000 zł miesięcznie określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 10. (1) Pracownikom mogą być przyznawane dodatki uzasadnione szczególnymi właściwościami służby lub wydajnością i racjonalizacją pracy.

(2) Warunki przyznawania i wysokość dodatków uzasadnionych wydajnością i racjonalizacją pracy, dodatków za służbę nocną, dodatków dla drużyn parowozów (wagonów motorowych, elektrowozów) lub pociągów określa Minister Komunikacji, warunki przyznawania i wysokość innych dodatków, uzasadnionych szczególnymi właściwościami służby, określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 11. (1) Pracownikowi służy prawo do jednego tylko uposażenia, jako wynagrodzenia za ogół czynności służbowych, połączonych z jego stanowiskiem służbowym.

(2) Pracownicy otrzymują za służbę poza ustalonymi godzinami pracy dodatkowe wynagrodzenie, którego warunki i wysokość określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 12. Należności pracowników w razie pełnienia czynności poza zwykłym miejscem służbowym i w przypadkach przeniesienia określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 13. Minister Komunikacji określa:

1) kategorie pracowników obowiązanych do noszenia munduru w służbie, warunki przyznawania umundurowania po cenach ulgowych

i kategorie pracowników, otrzymujących bezpłatnie odzież ochronną;

2) warunki udzielania i spłaty oraz wysokość zaliczek na uposażenie;

3) warunki korzystania przez pracowników, ich rodziny i domowników z bezpłatnego lub ulgowego przejazdu i przewozu środkami komunikacyjnymi, pozostającymi pod zarządem Ministra Komunikacji;

4) warunki zwrotu opłat szkolnych za dzieci pracowników, uczęszczające do szkół.

§ 14. Pracownik i jego rodzina mają prawo do bezpłatnej opieki lekarskiej i bezpłatnych środków leczniczych.

§ 15. Pracownicy mogą otrzymywać nagrody pieniężne i zasiłki, na których wypłatę wstawiane będą corocznie odpowiednie sumy do planu finansowo-gospodarczego przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

§ 16. Uposażenie, dodatki i inne należności oraz nagrody pieniężne i zasiłki, wypłacane na zasadzie rozporządzenia niniejszego, wolne są od państwowego podatku dochodowego, opłaty emerytalnej, jeżeli przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" inaczej nie stanowią, i innych opłat publiczno-prawnych.

§ 17. (1) Minister Komunikacji określa, w jakich rozmiarach i pod jakimi warunkami pracownik może otrzymywać mieszkanie służbowe lub inne w budynkach, pozostających pod zarządem Ministra Komunikacji, oraz ustala normy należności za te mieszkania.

(2) Pracownicy, zajmujący mieszkania służbowe, powinni na wezwanie władzy opróżnić mieszkanie częściowo w terminie do dni 28 od dnia doręczenia im wezwania władzy, a całkowicie — w terminie do trzech miesięcy od dnia doręczenia wezwania w przypadkach:

1) rozwiązania stosunku służbowego;

2) zmiany stanowiska służbowego z powodu którego nastąpiło wyznaczenie mieszkania.

3) W razie dobrowolnego wystąpienia ze służby całkowite opróżnienie mieszkania służbowego powinno nastąpić z dniem rozwiązania stosunku służbowego.

(4) W przypadkach nieopróżnienia mieszkania służbowego w oznaczonych terminach władza pracownika może zarządzić eksmisję z zajmowanego mieszkania w drodze administracyjnej, za pośrednictwem organów bezpieczeństwa.

§ 18. Prawo do uposażenia powstaje:

1) dla wstępujących do służby, czy to po raz pierwszy czy ponownie, jeżeli istotne objęcie służby nie nastąpiło z dniem pierwszym miesiąca kalendarzowego, lecz w ciągu miesiąca — od dnia objęcia służby; uposażenie za czas do pierwszego dnia najbliższego miesiąca oblicza się dla pracowników w wysokości dziennej 1/30 części miesięcznego uposażenia; przepis ten dotyczy także ponownego powołania emeryta do służby, powinien on jednak za ten czas i w takim samym stosunku zwrócić Skarbowi Państwa lub przedsiębiorstwu „Polskie Koleje Państwowe" pobrane do końca miesiąca zaopatrzenie emerytalne (odszkodowanie za nieszczęśliwy wypadek); przepis co do częściowego obliczania uposażenia pracownika ma również zastosowanie we wszystkich innych przypadkach, w których pracownikowi nie należy się uposażenie miesięczne w całości;

2) w innych przypadkach z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego po dniu mianowania lub po dniu powstania warunków, uzasadniających zmianę uposażenia, jeżeli dzień mianowania albo zmiany warunków nie zbiega się z terminem płatności uposażenia; w razie zmiany miejsca służbowego, pociągającego za sobą zmianę wysokości uposażenia, prawo do uposażenia, odpowiadającego nowemu miejscu służbowemu, przysługuje od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego po zwolnieniu od poprzednich obowiązków służbowych.

§ 19. Uposażenie powinno być obniżone:

1) w razie mianowania pracownika na własną prośbę na stanowisko niższe, jeżeli ostatnio pobierane uposażenie przekracza najwyższe uposażenie, jakie w myśl przepisów mogą otrzymywać pracownicy na tym stanowisku; jednak w przypadkach mianowania pracownika na własną prośbę na niższe stanowisko z powodu trwałej fizycznej lub umysłowej niezdolności do zajmowania dotychczasowego stanowiska, stwierdzonej przez komisję lekarską, pracownik zachowuje posiadaną grupę uposażenia;

2) w wykonaniu orzeczenia dyscyplinarnego.

§ 20. Pracownik zachowuje prawo do uposażenia:

1) w czasie nieobecności na służbie z powodu choroby;

2) w czasie urlopu dla poratowania zdrowia (zdrowotnego);

3) w czasie urlopu wypoczynkowego;

4) w czasie nieobecności na służbie z powodu odosobnienia, wywołanego w myśl obowiązujących przepisów chorobą zakaźną wśród domowników.

§ 21. Pracownik, który z polecenia władzy nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego w całości lub w części, otrzymuje za każdy dzień niewykorzystanego urlopu odszkodowanie w wysokości i na warunkach, określonych przez Ministra Komunikacji.

§ 22. (1) Na czas pełnienia obowiązkowej służby wojskowej w szeregach pracownik traci prawo do uposażenia od najbliższego termi-

nu płatności. Po powrocie z tej służby do służby kolejowej pracownikowi służy prawo do uposażenia według zasad, określonych w § 18 pkt 1).

(2) w czasie odbywania ćwiczeń wojskowych pracownik otrzymuje uposażenie.

(3) Pracownik powołany do służby wojskowej na skutek mobilizacji lub ze względu na bezpieczeństwo Państwa albo do wojskowej służby komunikacji w obronie Państwa otrzymuje uposażenie określone dla powołanych do służby wojskowej podczas mobilizacji; jeżeli uposażenie pracownika z tytułu służby wojskowej jest niższe od jego uposażenia w służbie kolejowej, otrzymuje on od przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" różnicę do wysokości uposażenia w służbie kolejowej. Przy obliczaniu różnic uwzględnia się każdorazowo zmiany, zachodzące w uposażeniu w służbie kolejowej i wojskowej.

§ 23. (1) W razie dostania się pracownika ze służby wojskowej, z wojskowej służby komunikacji w obronie Państwa lub ze służby kolejowej do niewoli lub zaginięcia na terenie działań wojennych albo na terenie zajętym przez nieprzyjaciela prawo do uposażenia ulega zawieszeniu do dnia jego powrotu. Jeżeli jednak przebywający w niewoli (zaginiony) pozostawił rodzinę (żonę, dzieci), zawieszeniu ulega tylko połowa uposażenia.

(2) Rodzina (żona, dzieci) przebywającego w niewoli (zaginionego) pracownika, której jest jedynym żywicielem, otrzymuje różnicę między wypłacanym jej uposażeniem wojskowym a połową uposażenia pracownika w służbie kolejowej. W tych samych granicach wypłaca się żonie, żyjącej w seperacji oraz dzieciom pracownika, jeżeli pobierają alimenty, część uposażenia w wysokości alimentów.

(3) W przypadkach, w których okoliczności towarzyszące dostaniu się do niewoli wskazują na to, że pracownik popadł w niewolę rozmyślnie, zawiesza się również prawo do uposażenia rodzinie.

(4) Po powrocie pracownika i po stwierdzeniu, że dostał się do niewoli lub zaginął bez własnej winy, otrzymuje on za cały czas niewoli (zaginięcia) uposażenie, określone w § 24 ust. (3), z potrąceniem kwot uposażenia, wypłaconego rodzinie w czasie jego niewoli (zaginięcia).

(5) Jeżeli pracownik, który zaginął na terenie działań wojennych, lub na terenie zajętym przez nieprzyjaciela, nie odnajdzie się najpóźniej w ciągu roku od dnia ratyfikacji pokoju, rodzina zaginionego traci prawo do uposażenia, otrzymuje natomiast tymczasowe zaopatrzenie w myśl obowiązujących przepisów. W wyjątkowych przypadkach Minister Komunikacji władny jest przedłużyć ten termin.

§ 24. Przepisy, zawarte w § 22 ust. (3) i § 23, stosuje się do pracownika, który w czasie zarządzonej mobilizacji lub w ciągu trwania wojny wstępuje dobrowolnie do służby wojskowej, jeżeli uzyskał zezwolenie władzy na dobrowolne wstąpienie do wojska.

§ 25. (1) W czasie trwania zawieszenia w służbie pracownik otrzymuje połowę uposażenia od najbliższego terminu płatności.

(2) Jeżeli zawieszenie pracownika w służbie nastąpiło wskutek:

1) nieprawomocnego wyroku sądu karnego, orzekającego utratę praw publicznych,

2) nieprawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego o wydaleniu ze służby, wstrzymuje się wypłatę uposażenia do dnia prawomocności wyroku sądu karnego albo orzeczenia dyscyplinarnego.

(3) W razie umorzenia postępowania karnego lub dyscyplinarnego, uniewinnienia pracownika, nałożenia na niego kary porządkowej albo kary dyscyplinarnej z wyjątkiem kary zwolnienia bądź wydalenia ze służby wypłaca się pracownikowi wstrzymane uposażenie.

§ 26. (1) Pracownikowi służy prawo do uposażenia utraconego wskutek kary dyscyplinarnej, jeżeli we wznowionym postępowaniu dyscyplinarnym uniewinniono go.

(2) Prawo to służy w razie śmierci pracownika członkom jego rodziny, uprawnionym do zaopatrzenia wdowiego lub sierocego.

§ 27. (1) Prawo do uposażenia nie przysługuje:

1) w czasie, w którym pracownikowi należą się diety z tytułu piastowania mandatu do izb ustawodawczych,

2) w czasie samowolnego opuszczania lub uchylania się od służby,

3) w czasie odbywania kary pozbawienia wolności.

(2) Wypłacone za powyższe okresy czasu uposażenie ulega zwrotowi.

(3) W przypadkach, w których pracownik nie ma prawa do uposażenia, nie przysługuje mu również prawo do innych należności, określonych na podstawie rozporządzenia niniejszego; w czasie, w którym należy się pracownikowi uposażenie zmniejszone, odpowiedniemu zmniejszeniu ulegają inne przysługujące mu należności, określone na podstawie rozporządzenia niniejszego.

§ 28. (1) W przypadkach, wymienionych w § 25 ust. (2) i 27 ust. (1), pkt 3), władza może przyznać rodzinie (żonie, dzieciom) pracownika na czas, w którym nie pobiera on uposażenia, zasiłek na utrzymanie nieprzewyższający połowy uposażenia pracownika.

(2) Zasiłek potrąca się w razie wypłaty pracownikowi uposażenia za czas, w którym nie otrzymywał on uposażenia.

§ 29. Prawo do uposażenia gaśnie:

1) w razie śmierci pracownika z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym nastąpiła śmierć,

2) w innych przypadkach z dniem rozwiązania stosunku służbowego.

§ 30. (1) Z uposażenia mogą być dokonywane potrącenia na podstawie:

1) przepisów ustaw;

2) sądowych tytułów wykonawczych;

3) zarządzeń władz administracyjnych lub władz przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

(2) Na podstawie zarządzeń administracyjnych potrącenia mogą być dokonywane jedynie w celu zaspokojenia roszczeń:

1) Skarbu Państwa z tytułu należności i danin;

2) przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" z tytułu stosunku służbowego albo odpowiedzialności materialnej pracowników za szkody, wynikłe z ich winy i w związku z ich czynnościami służbowymi.

(3) Roszczeniom Skarbu Państwa tudzież przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" służy, bez względu na czas ich powstania, pierwszeństwo zaspokojenia przed innymi roszczeniami. Wyjątek stanowią roszczenia o alimenty, które powinny być traktowane na równi z roszczeniami Skarbu Państwa i przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

(4) Co do dopuszczalności i wysokości potrąceń należy stosować przepisy dotyczące egzekucji sądowej i administracyjnej. Nie dotyczy to następujących należności, które można potrącać w całości niezależnie od potrąceń z innego tytułu:

1) rat zaliczek na uposażenie;

2) opłat za świadczenia Skarbu Państwa lub przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" w naturze;

3) potrąceń wypłaconego uposażenia za czas, w którym nie przysługuje prawo do uposażenia;

4) kar pieniężnych i grzywien, przewidzianych w przepisach o stosunku służbowym;

5) rat niedoborów przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", ujawnionych przy rewizji kas, powstałych w związku z czynnościami służbowymi pracowników;

6) należności za przejazd pracowników, ich rodzin i domowników, którym przysługują ulgi przejazdowe i przewozowe, bez biletów lub za biletami nieważnymi albo niewłaściwymi.

(5) Z tytułu kar pieniężnych nie można potrącać miesięcznie więcej niż $^{1}/_{10}$ część uposażenia.

(6) Potrąceń dokonywa władza asygnująca uposażenie.

§ 31. Terminy płatności uposażenia określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 32. Odstępowanie pod jakimkolwiek tytułem prawa do uposażenia jest niedozwolone. Każda przeciwna temu umowa jest nieważna.

§ 33. Pracownik zwolniony ze służby, który nie ma prawa ani do zaopatrzenia emerytalnego ani do odprawy z mocy obowiązujących przepisów emerytalnych, otrzymuje jednorazową odprawę w wysokości i na zasadach, określonych przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 34. W razie śmierci pracownika przyznaje się osobie, która poniesie koszty pogrzebu, zwrot tych kosztów, przy czym:

1) jeżeli koszty pogrzebu poniesie żona, dzieci lub rodzice, przyznaje się na pokrycie tych kosztów ryczałt w wysokości trzymiesięcznego ostatniego uposażenia zmarłego pracownika;

2) jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba, przyznaje się jej zwrot kosztów rzeczywiście poniesionych i udowodnionych, najwyżej jednak do wysokości, określonej w pkt (1).

§ 35. (1) Roszczenia pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", wynikające z tytułu uposażenia, przedawniają się po upływie trzech lat od dnia powstania tytułu prawnego.

(2) Roszczenia pracowników z tytułu innych należności, określonych na podstawie rozporządzenia niniejszego, przedawniają się po upływie trzech miesięcy od dnia powstania tytułu prawnego.

(3) Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przedsięwziętą przez pracownika u władzy przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" asygnującej uposażenie w celu ustalenia lub dochodzenia wierzytelności.

§ 36. (1) Pracownicy przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" przeniesieni z urzędu do służby w Ministerstwie Komunikacji lub funkcjonariusze państwowi Ministerstwa Komunikacji, przeniesieni z urzędu do służby w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe", otrzymują grupę uposażenia odpowiadającą grupie uposażenia posiadanej przed przeniesieniem, przywiązanej do hierarchicznie równorzędnego stanowiska.

(2) Minister Komunikacji określa, które grupy uposażenia pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" odpowiadają hierarchicznie grupom uposażenia funkcjonariuszów państwowych.

§ 37. Uposażenie, określone niniejszym rozporządzeniem, otrzymują pracownicy, którzy do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego byli pracownikami etatowymi, stałymi lub praktykantami.

§ 38. (1) Pracownicy, pozostający w służbie w dniu 1 października 1945 r. zostają za-

szeregowani do następujących grup uposażenia, o ile przepis ust. (3) inaczej nie stanowi:

1) pracownicy etatowi i praktykanci:

dotychczasowa grupa uposażenia	grupa uposażenia według rozporządzenia niniejszego
1	1
2	2
3	3
4	4
5	5
6	6
7	7
8	8
9	9
10	10
11—12	11
13—14	12

2) pracownicy stali:

dotychczasowa kategoria płacy	grupa uposażenia według rozporządzenia niniejszego
1	9
2	10
3 i 4	11
5 i 6	12

(2) Jako dotychczasową grupę uposażenia lub kategorię płacy uważa się grupę lub kategorię płacy, posiadaną przez pracownika w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

(3) Pracownicy, pozostający w służbie w dniu 1 października 1945 r., którzy w myśl przepisu ust. (1) byliby zaszeregowani do grupy uposażenia niższej od grupy uposażenia, przysługującej pracownikom przy mianowaniu na stanowiska etatowe, zostają zaszeregowani do grup uposażenia na podstawie § 4 ust. (2), jeżeli są mianowani na dane stanowisko etatowe.

§ 39. Pracownicy otrzymujący do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy pomiędzy posiadaną grupą uposażenia a grupą przywiązaną do stanowiska, na którym właściwa władza powierzyła im pełnienie obowiązków, otrzymują dodatek wyrównawczy przy zastosowaniu § 5, jeżeli przepis § 38 ust. (3) nie stanowi inaczej.

§ 40. (1) Do czasu pozostawania w szczeblach zalicza się przy zaszeregowaniu pracowników do grup uposażenia z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego czas pozostawania w ostatnio posiadanej grupie uposażenia lub kategorii płacy w pełni, przy zastosowaniu przepisu § 3 ust. (4), z wyjątkiem pracowników posiadających dotychczasową 12, 13 lub 14 grupę uposażenia oraz pracowników posiadających 4, 5 lub 6 kategorie płacy, którzy przy zaszeregowaniu do 11 lub 12 grupy otrzymują w tej grupie szczebel „a" z początkowym terminem pozostawania w szczeblach od dnia 1 lipca 1945 r.

(2) Czas pozostawania w ostatnio posiadanej grupie uposażenia lub kategorii płacy w okresie od 1 września 1939 r. do dnia ponownego przyjęcia pracownika do służby w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe" zalicza się do czasu pozostawania w szczeblach jeżeli czas ten został zaliczony do czasu służby pracownika.

§ 41. (1) W okresie trwania wyjątkowych powojennych warunków gospodarczych przyznaje się pracownikom dodatek gospodarczy w następujących wysokościach:

		miesięcznie
w grupach uposażenia:	1—4 —	1.000 zł.
„ „	5—8 —	800 „
„ „	9—12—	700 „

(2) Do dodatku gospodarczego stosuje się przepisy niniejszego rozporządzenia w sprawie uposażenia.

§ 42. Zasiłku wyrównawczego, przyznanego pracownikom na podstawie § 41 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24) nie uwzględnia się przy przyznaniu pracownikom uposażenia na podstawie niniejszego rozporządzenia.

§ 43. Roszczenia pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", wynikające z tytułu uposażenia i innych należności na podstawie przepisów obowiązujących do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, przedawniają się po upływie sześciu miesięcy od tego terminu, przy odpowiednim zastosowaniu przepisów § 35 ust. (3) co do przerwy biegu przedawnienia.

§ 44. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 45. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1945 r.

(2) Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24).

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 grudnia 1945 r. Nr 55, poz. 309)

281.

Rozporządzenie Ministra Spraw Zagranicznych

z dnia 29 września 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Skarbu, Sprawiedliwości, Żeglugi i Handlu Zagranicznego oraz Pracy i Opieki Społecznej o zmianie rozporządzenia z dnia 6 września 1937 r. o opłatach konsularnych.

Na podstawie art. 25 ustawy z dnia 11 listopada 1924 r. o organizacji konsulatów i o czynnościach konsulów (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 944) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 6 września 1937 r. o opłatach konsularnych (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 520) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 3 lit. a) skreśla się wyrazy „oraz Skarb Śląski";

2) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. (1) Opłaty konsularne ustalone w załączonej taryfie w złotych oraz zwrot wydatków rzeczywistych pobiera się w walucie państwa, w którym znajduje się siedziba urzędu konsularnego, wymierzającego opłatę.

(2) Strona nie przebywająca ani na obszarze Państwa Polskiego ani państwa, w którym znajduje się siedziba urzędu konsularnego, który wymierzył opłatę, uiszcza ją w walucie tego państwa, w którym urząd konsularny pobiera od niej opłatę na zlecenie urzędu wymierzającego.

(3) Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, a w zakresie dotyczącym żeglugi i handlu zagranicznego także w porozumieniu z Ministrem Żeglugi i Handlu Zagranicznego, określi wysokość opłat konsularnych w walucie poszczególnego kraju według jej realnej wartości, przy czym zachowany będzie wewnętrzny stosunek tych opłat według stawek złotowych".;

3) § 20 skreśla się;

4) opłaty ustalone w taryfie opłat konsularnych, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 6 września 1937 r., podwyższa się sześciokrotnie;

5) w uwagach do poz. 2 i 3 tejże taryfy skreśla się pkt 8 oraz w uwagach do poz. 16 w pkt 3A skreśla się wyrazy „lub W.M.Gdańska".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 listopada 1945 r. Nr 51, poz. 296).

Cena numeru niniejszego zł. 12.—. **Prenumerata miesięczna zł. 20.—.**

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy.
Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.

Zakłady Graficzne „Czytelnik" Targowa 82.